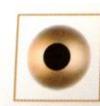

HOĆKO I NOĆKO U 3. RAZREDU

BIBLIOTEKA:
ZLATNA PERLA

HOĆKO I NOĆKO U 3. RAZREDU

*OSNOVNA MONTESSORI ŠKOLA
BARUNICE DEDEE VRANYCZANY*

HOĆKO I NOĆKO U 3. RAZREDU

Davno, davno, dok su zimi s Tuškanca prema Ilici jurile dječje sanjke, dok su ljeti hrabriji klinci kroz kukuruzište odlazili na kupanje u modrozelenoj Savi i dok je Trešnjevka bila tek malo predgrađe Zagreba, živjela su mala znatiželjna stvorenja koja su po svemu bila neobična.

Bili su to mali patuljci, ali ne kao oni koje poznajemo iz bajki. Visoki oko pola metra, ružičaste raščupane kose i širom otvorenih smeđih očiju. Bili su obućeni u dugačke ogrtače koje su mijenjali ovisno o godišnjem dobu, u proljeće su bili svijetlo zeleni s bijelim i ružičastim cvjetićima, ljeti tamno zeleni, a u jesen šareni – žuti, smeđi, crveni... baš poput jesenjeg lišća. A zimi? Nitko nije znao kamo su odlazili. Zimi ih nikad nitko nije bio vidio.

Pričalo se da sele u južne krajeve zajedno s pticama selicama, da su zapravo pomoćnici Djeda Mraza koji odlaze u Laponiju s prvim hladnim vjetrovima... Ali tko zna?

Dakle, u to davno vrijeme na Trešnjevcu su bile male kućice. Oko kućica mala dvorišta i vrtovi, i puno, puno trešnja. Zato se, valjda, naselje i zove Trešnjevka.

Bilo je krasno u proljeće kad trešnje procvjetaju i zamiriše cijelo naselje. Kako li je tek krasno bilo kad na početku ljeta zacrvene plodovi i kad se čini da su u susjedovom dvorištu trešnje crvenije i sladje.

A u trešnjinim krošnjama svoj stan su našli naši patuljci s početka priče. Danju su uživali u mirisu cvjetova i cvrkutu ptica, sladili se trešnjama kad su dozrele.

I uspješno se skrivali od znatiželjnih dječaka koji su kradom pohodili susjedove trešnje.

A noću? Noću su kretali u obilazak naselja. Bili su to znatiželjni patuljci kojima ništa nije promaklo. Vidjeli su tajne dogovore dječaka, znali su o čemu šapću djevojčice sjedeći na pragu kućice. Znali su što se krije u starinskim ormarima i prašnjavim tavanima.

I po mraku su mogli vidjeti svojim velikim, znatiželjnim očima. A sve su mogli čuti svojim dugim šiljastim ušima koje su virile ispod raskuštrane kose. Pa rekli smo da su to bili sasvim neobični patuljci. Mogli su se kretati tako tiho da ih nitko ne čuje, a u kuće su ulazili kroz ključanice. Radovali bi se kad su naišli na nečiju sreću, a tugovali ako bi vidjeli nečiju tugu.

Živjeli su s ljudima, a samo rijetki su za njih znali. Poznavali su ih samo oni koji su bili jako dobri i koji su znali čuvati tajne.

Trešnjevački patuljci su imali zadaću da budu kroničari predgrađa. Zapisali su kad je prvi tramvaj okrenuo na remizi, kad je podignut dimnjak toplane...

A onda... Počeli su rušiti male kućice, nestajali su vrtovi, prestajala je vriska djece na ulici.

Počeli su nicati neboderi, na mjestima gdje su bile trešnje izbetonirana su parkirališta, semafori su treperili danonoćno. I patuljci su otišli. Trešnjevka više nije bila mjesto iz bajke.

Prolazile su godine i više se nitko nije sjećao malih stanovnika s trešanja. A onda... Jednog proljeća, baš kad su procvjetala rijetka stabla, u malu trešnjevačku ulicu noću su se ušuljala dva neobična stvorenja. Pola metra visoki, ružičaste, raskoštrane kose, velikih šiljastih ušiju, širom otvorenih očiju i zagrnuti svijetlo zelenim ogrtačem s ružičastim cvjetovima.

Bili su to Hoćko i Noćko, potomci davno otišlih trešnjevačkih patuljaka. Hoćko je bio znatiželjnik koji je sve htio znati. Naročito ga je zanimalo ono što je pročitao u kronikama svojih predaka.

Trešnjevka je bilo mjesto koje je htio vidjeti jer mu se činilo da od nje nema ljepšeg mjesta na svijetu. Sa sobom je poveo Noćka, patuljka koji je i po najvećem mraku pronalazio puteve.

Imali su staru kartu naselja, ali su ipak zalutali. Slučajno su, kad je već počelo svitati, došli do jedne uličice i neobične zgrade s ružičastim tornjem.

Ušli su kroz ključanicu i našli se u dugačkom hodniku punom slika i staklenih vitrina iz kojih su im domahivali ježevi, losovi, lavovi...

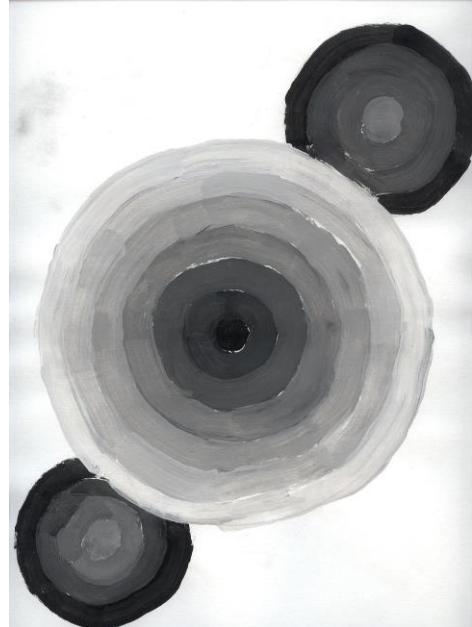
Krenuli su stubama na kat i našli se pred plavim vratima na kojima je pisalo: 3. R

Hoćko je htio znati što se krije iza plavih vrata. Ušli su. Nisu vjerovali svojim očima! Soba kakvu još nikada nisu vidjeli, a bome ni čitali o njoj. Slike, police s mnoštvom zanimljivih stvari, cvijeće na policama i prozorima. A najzanimljiviji je bio jedan ormarić s 15 ladica, a na svakoj ladici napisano ime: Iskra, Tarra, Marko, Filip, Ema, Marta, Gregor, Rino, Tihomir, Rebeka, Antonija, Katarina, Mia, Lucija, Vanja.

Kad su počeli otvarati ladice, postalo im je jasno da čarolija na Trešnjevcu još uvijek traje.

U svakoj ladici je ležao papir na kom je napisana priča. Sve jedna ljepša od druge. Nisu mogli prestati čitati. Sunce se već diglo na horizontu kad su pročitali priče i umorni zaspali okruženi oslikanim papirima.

Tihomir Livaić: **Moj san**

JednogA dana mama i ja krenuli smo u kino. Ispred kina ugledali smo malu radionicu u kojoj su djeca učila o svemiru. Imali smo malo vremena, ali mama mi je ipak dopustila da zavirim u radionicu. Vrisnuo sam od sreće, brzo otrčao i pridružio se djeci.

Te večeri išao sam na spavanje jako rano. I čim sam stavio glavu na jastuk, stvorio sam se kraj one radionice. Sad se sve promijenilo. Više se nisam igrao da sam u raketni, sada sam stvarno bio u njoj. ...3, 2, 1, 0...i eto mene u svemiru. Skoro sam se onesvijestio od čuda. Kad je raketa sletjela, začuđeno sam zakoračio na Mjesec. Zavirio sam u svaku pukotinu i u svaku rupu. Skoro sam obišao cijeli Mjesec, kad odjednom: „Digni se, već je podne!“ I, puf, u krevetu sam.

Cijeli sam dan proveo čudno se ponašajući, kao da me netko hipnotizirao.

To poslijepodne išli smo na mađioničarsku predstavu. Gledali smo razne trikove s kartama, užetom i kutijama. Kad smo se vratili kući, dan mi je brzo prolazio. Igrao sam se s prijateljima, pisao zadaću i gledao televiziju. Prošlo je već devet sati, a meni se nije spavalо. Mama me jedva nagovorila da odem u krevet. Dugo sam se koprcao jer nisam mogao zaspati. Kad sam napokon zaspao, puf, nema ni kreveta ni moje sobe. U rukama držim karte, a ispred mene velika publika. Izvodio sam razne trikove: „Abra kadabra, neka nas nestane!“ Počelo mi se mračiti pred očima i, puf, našao sam se u krevetu.

Probudio sam se nekako začuđen, ali taj dan ni po čemu nije bio poseban. Sve do večeri. Te večeri mama mi je čitala priču o kralju nekoga dalekog kraljevstva. Nije došla ni do pola, a ja sam već spavao.

Odjednom sam se stvorio u dvoru. Na glavi mi je bila kruna, sjedio sam za dugačkim stolom, a oko mene bili su moji podanici. Večerao sam, a nakon večere počela je zabava na koju su došli svi iz kraljevstva. Plesalo se do dugo u noć, a onda...puf... stvorim se u krevetu.

I opet je dan prošao bez većih uzbuđenja. U tri sata išli smo u Tuheljske toplice. Dan je brzo prošao, a ja sam jedva čekao da zaspim i u snu se nađem u toplome bazenu.

Ali...puf...oko mene se stvorise: jedan astronaut, jedan mađioničar i jedan kralj. Organizirali su „Noć snova“, zabavu na koju su pozvani likovi iz svih mojih snova.

I više se nikad nisu pojavili. Baš šteta.

Tarra Budak: **Ljudi naopačke**

Jednoga je dana dječak Ruas poželio hodati naopačke. Nije mu padalo na pamet kako da to izvede pa je, pomalo razočaran, rano otisao na spavanje.

Kad se probudio, svi su još spavali. Sišao je s kreveta i izvukao škrinju s igračkama. Ali danas je škrinja bila prazna. Iz nje je izlazila svjetlost koja je Ruasa povukla u škrinju.

Našao se u nekome čudnom svijetu. Kad je otvorio oči, shvatio je da hoda naopačke. Došao je do Cvjetnoga trga i ljudi su ga zadržano gledali. I svi su počeli hodati naopačke.

Ruas je krenuo gradom, a ljudi su, vidjevši ga, počeli hodati kao on. I ne samo tako. Hodali su po krovovima, zidovima. Ruasu je to bilo jako smiješno. I sam se počeo penjati na balkone i skakati s jednoga na drugi. Visio je s balkona glavom nadolje, poput šišmiša. I kad se na Zrinjevcu popeo na najvišu platanu i počeo na prolaznike gledati iz druge perspektive, začulo se: „Ruas, lijenčino, diži se već jednom!“ Ruasu su popustile noge kojima se držao za granu i počeo je propadati kroz lisnate krošnje. Kad je otvorio oči, video je začuđeno lice majke koja nije mogla shvatiti što Ruas radi na podu kraj kreveta.

Ruasu je trebalo nekoliko minuta da shvati da je sve samo sanjao. Bio je to lijep san, ali nažalost, kratko je trajao. Ruas je bio tužan što nitko više nije naopačke.

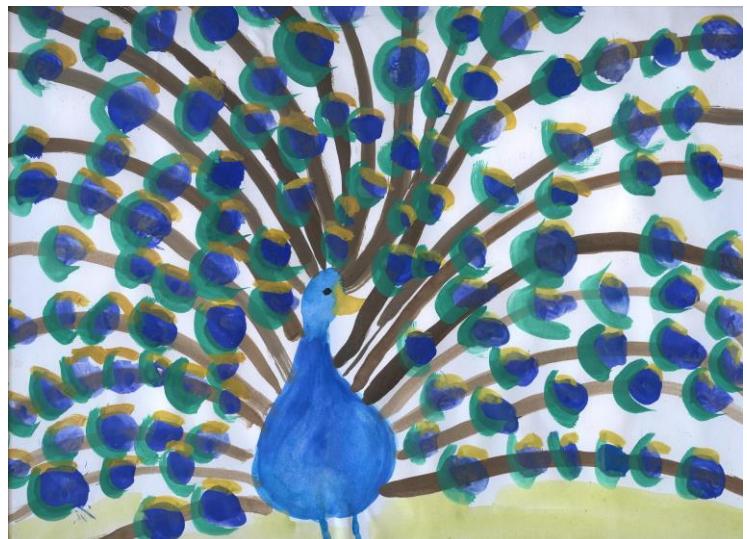
Rebeka Rasinec: **Smiješno groblje**

Jednoga su dana dvoje prijatelja išli iz škole kući. Već se počela spuštati magla, a vjetar je počeo zviždukati. Bilo je hladno i pomalo jezivo. Postajalo je sve mračnije pa su prijatelji Mia i Petar skrenuli s puta i našli se na stazici koja vodi prema groblju.

Jako su se uplašili. S groblja su se čuli neobični zvukovi. Bilo je strašno, bilo je jezivo. Čvrsto su se primili za ruke. Neka spodoba pojavila se na vratima groblja. Vrata su prijeteći zaškripala. Mia i Petar skamenili su se od straha. Spodoba im se približavala, a oni su od straha prestali disati. „Buuu!“ – oglasila se spodoba za koju se ispostavilo da je obični klaun. Leknulo im je tek kad se klaun nasmijao i rekao da se zove Jony. Upoznao ih je i sa svojom braćom. Imao ih je toliko da im ni imena nije znao. Svi su se skupili i počeli zabavljati Miju i Petra svojim vragolijama. A najveća vragolija koju su smislili bila je da plaše ljude koji noću prolaze kraj groblja.

Mia i Petar nakon nekoga vremena uputili su se kući. Odlučili su da nikome neće pričati o „smiješnom groblju“. A ionako im nitko ne bi vjerovao.

Lucija Ćorić: **Lucija i konj Jack**

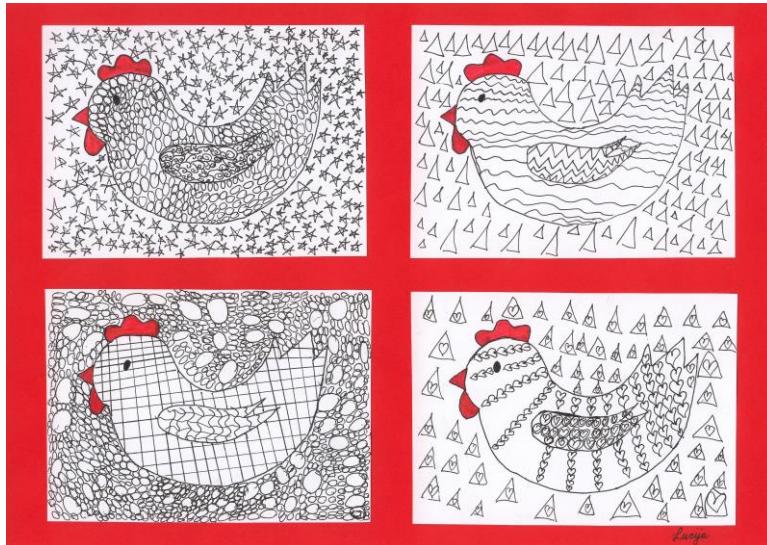
Na hipodromu u konjičkom klubu bio je konj koji se zvao Jack. Jacka su svi voljeli osim čovjeka koji ga je hranio. Taj je čovjek bio zločest i izmislio je da ga je Jack ugrizao, da je razbio ogradu... Rekao je vlasniku štale da bi bilo najbolje da konja ubiju. Vlasnik je povjerovao timaritelju i odlučio dati ubiti konja bojeći se da ovaj još nekoga ne povrijedi.

Sve je to čula djevojčica Lucija čiji je Jack bio ljubimac. Stalno je molila trenericu da joj dopusti da jaše Jacka, ali joj trenerica nije dopuštala bojeći se da joj konj ne naudi.

Lucija je zbog toga bila tužna, ali nije odustajala od Jacka. Stalno ga je obilazila.

Jednoga dana Lucija, njena sestra Marija i nekoliko prijateljica odlučile su nešto poduzeti. Znale su da je Jack dobar konj i nisu željele da završi loše. Odlučile su pratiti timaritelja koji je širio laži o konju. Nije prošlo dugo vremena, a djevojčice su čule kako timaritelj govori nepoznatom čovjeku da je sve sredio, da su svi povjerovali u njegove laži o Jacku i da će se vlasnik riješiti konja. Srećom, djevojčice su sve potajice snimile. Snimku su pokazale trenerici. Laž je razotkrivena, lažac je dobio otkaz, a dobri je konj Jack spašen. Dobio je novoga timaritelja koji je bio dobar prema njemu, stalno ga je hvalio i za poslušnost nagrađivao kockama šećera. Lucija je konačno mogla jahati svojega najdražeg konja.

I svi su opet bili sretni.

Filip Grbić: **Savana**

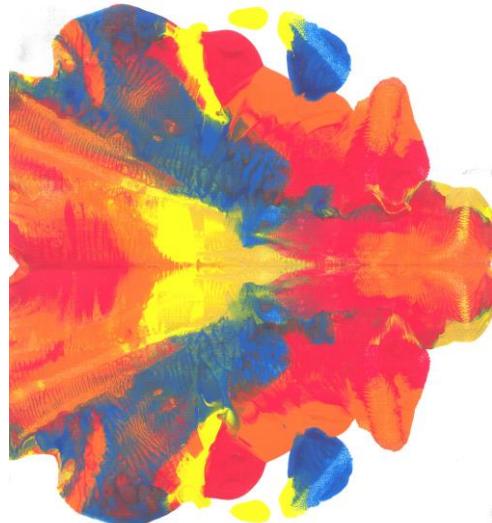
Ja sam Filip. Meni se stalno događa nešto zanimljivo. Ali sad ču vam ispričati o svojoj najvećoj pustolovini koja se dogodila prije tri godine.

Jednoga afričkog jutra sreo sam lava kojeg sam nazvao Badu. Brzo smo se sprijateljili i zajedno krenuli u obližnju džunglu. Dok smo išli prema šumi, odjednom se zemlja počela tresti, digao se oblak prašine iz kojeg se pojavilo krdo gnuova. Jurili su ravno na nas. Sakrili smo se iza jednoga grma gdje smo ostali dok god nije prestao topot kopita.

Kad je zrak bio čist, izašli smo iza grma i začuđeno zastali. Kraj grma stajao je mali gnu. Bio je tako malen da nije mogao pratiti krdo, pa je umoran zastao baš kraj našeg grma. Bio je jako tužan jer je izgubio svoje roditelje. Badu i ja poveli smo ga sa sobom.

Dok smo se odmarali, nad savanom smo primijetili mali avion. Počeo sam mahati. Pilot me video i sletio na travu. Ali kad je video lava, toliko se uplašio da je trkom pobjegao prema obližnjem selu. Ja sam iskoristio priliku, i svoje znanje pilotiranja, posjeo svoje prijatelje u avion i krenuo im pokazivati krajeve koje nikad nisu vidjeli. Vidjeli smo piramide u Egiptu, preletjeli iznad Eiffelova tornja u Parizu, mahali smo polarnim medvjedima na Sjevernom i pingvinima na Južnom polu... Vidjeli smo sve i svašta!

Kad smo se vratili u Afriku, pomogli smo malom gnuu da nađe roditelje, a i ja sam se već zaželio svojih. I Badu je odlučio vratiti se čoporu. Dogovorili smo se da čemo se za godini dana sva trojica naći na istom mjestu, zatim smo se oprostili i svatko je krenuo na svoju stranu.

Katarina Krajina: **Običan mačić**

Djevojčica Dora jako je voljela mačke. Najdraže su joj bile one čarobne. Te su znale govoriti. Mama joj je obećala da će za rođendan dobiti mačića. Dora nije mogla dočekati rođendan. U školi je svima rekla da će dobiti mačkicu. Netko je rekao: „Sto posto nećeš dobiti. Mame lažu!“

Po cijele je dane na internetu razgledavala slike mačića svih vrsta i boja. Poželjela je narančastu macu s plavim očima, pa ovakvu, pa onakvu... Na kraju je odlučila da joj mama kupi jednu sasvim običnu mačku.

Dan prije rođendana mama je rekla da će macu dobiti poslije rođendana.

Na sam rođendan bilo je veselo u Dorinoj kući. Djeca su se igrala, razmotavali su se pokloni: barbika, puzzle, knjige, bojanke, čokolade... Sve je to bilo krasno, ali Dora je čekala macu. Ali mace nije bilo ni sutradan. Dora je stalno ispitivala mamu, a mama je iz dana u dan obećavala. Bilo je i suza.

Razočarana i ljuta, Dora je izašla iz kuće malo prošetati. I odjednom je kraj ograda ugledala malu macu, baš onakvu kakvu je željela. Spremila ju je u torbu i krišom unijela u svoju sobu. Mačić je počeo mijaukati pa je, čuvši mijaukanje, u sobu ušla mama. Dora je pomislila da će mama vikati, ali ne! Mama se složila da Dora zadrži macu. I još je rekla: „Eto, kad te ja nisam usrećila, usrećila si se sama.“ Ali to još nije kraj. Dora je ubrzo otkrila još nešto. Njezina maca nije bila obična, bila je to jedna od onih čarobnih koje žive vječno.

Marta Kaleta: **Papagaj koji je lagao**

Jednom davno u jednoj džungli izlegao se mali papagaj. Onako malen i šaren izgledao je poput vrapčića. Svi su mislili da će se promijeniti čim malo poraste, ali što je više rastao, sve je više ličio na vrapčića.

Svi su ga zezali i zvali ga Vrabić. To mu je jako smetalo jer se zapravo zvao Šarenko, a to nije ni malo slično njegovu smiješnom nadimku.

Zato je jedne noći odlučio da više neće trpjeti izrugivanje i da će pobjeći od kuće. I zaista, te noći napisao je mami poruku i pobjegao od kuće.

Letio je, letio sve dok nije svanulo jutro. Umoran je legao na granu staroga hrasta i zaspao.

Kad se probudio, video je da je spavao na stablu ispod kojeg je bila neka koliba. Pokušao je otvoriti vrata, ali ona su bila zaključana. Nije imao izbora. Morao se vratiti na granu staroga hrasta.

Dan je prolazio, spuštao se mrak, a papagaj je, drhtureći od hladnoće, zaspao. Kad se probudio, video je da je pao snijeg. Sad već potpuno jadan i smrznut, pokucao je na vrata kolibe. Vrata su se otvorila i iza njih je provirila starica. Starica je imala samo kolibu i jednu jedinu gusku. „Otkuda si ,pak, ti došao?“ – upitala ga je starica. On je odgovorio da je došao iz daleke džungle i da je rijetka vrsta vrapca čiji su baka i djed prije deset godina doselili u džunglu... Sve to nije bila istina i počela je priča o laganju.

Iako je bio malo prestrašen, ostao je kod starice nekoliko dana. Na kraju se ohrabrio i upitao je tko je ona zapravo. Starica je odgovorila: „Sve što znam o tebi i ti znaš o meni.“

Papagaja je zbungio odgovor. Počeo se okolo raspitivati o starici i značenju njezinih riječi. Svi koje je pitao odgovorili su da znaju za staricu, a da njezine riječi znače točno ono što je rekla. To ga je toliko zbulilo da mu se počelo vrtjeti u glavi. Od silne vrtoglavice zaboravio je mahati krilima pa je počeo padati. Više se ničeg nije sjećao. Kad se osvijestio, oko njega se skupilo mnoštvo vrapčića. Objasnili su mu da je u selu koje se zove Kraćevec. Kad su ga pitali tko je on, papagaj im je ispričao svoju laž o vrapcima. Vrapčići su bili sretni jer su upoznali neobičnoga rođaka i odmah su odjurili to ispričati svojim roditeljima.

Za to vrijeme Šarenko pošao je razgledati crkvu i školu. U crkvi je baš bila misa pa se papagaj pomolio. Poslije je krenuo u školu. Uletio je u učionicu 3. razreda. Onako sitan vješto se sakrio od djece i neprimijećen dočekao sat vjeronauka. Na satu je čuo da se ne smije lagati jer smo poslije laži tužni, a tužan je i Bog. A svi koji vole Boga ne žele da on bude tužan.

Šarenko je shvatio da je pogriješio što je lagao i brže-bolje odletio je vrapčićima da im kaže pravu istinu o sebi. Oni su zbog toga bili sretni. Zatim je odletio onoj starici. I njoj je rekao istinu. Ona mu je rekla da je sve i prije znala. Vraćajući se kući, Šarenko je shvatio što su značile staričine riječi. I ja znam značenje, ali ono će ostati moja velika tajna.

Iskra Popović: **Bebin život**

Bok, ja sam Beba i imam jednu godinu.
Oprostite što vam prije nisam rekla, ja sam pas.

Jednoga dana, dok sam još bila u Velikoj Gorici, po mene su došli Jasna i Zoran. Jasna i Zoran su ljudi. Zaboravila sam vam reći i da imam braću koji su sivi, a ja sam potpuno crna. Čula sam kako Jasna i Zoran govore da žele muškoga štenca, ali ja sam se zatrčala prema Zoranu i počela ga lizati. I izabrali su mene. Zajedno smo krenuli u njihov dom u Zagrebu koji je postao i moj dom. Kupili su mi veliku bijelu košaru u kojoj sam prvu noć spavala. Ni sama ne znam zašto sam civilila. Onda je Jasna spustila ruku na mene i ja sam odmah zaspala. Sutradan smo nakon doručka Zoran i ja išli u šetnju, a Jasna je kuhala ručak. Jasna i ja rano smo otišle na spavanje.

Vrijeme je brzo prolazilo i Zoran i Jasna morali su se vratiti na posao. Poveli su i mene da ne bih ostala sama. Na poslu sam upoznala Vlatku, Miki, Maju, Renatu, Anu, Darku i Igora. Miki me stalno vodila u šetnju i davala fine keksiće. Uživala sam.

Nakon godinu dana saznali smo da je Jasna trudna. Jednoga dana Jasna je rodila i donijela kući djevojčicu Iskru. Zoran i Jasna htjeli su mi pokazati Iskru. Ja sam zarežala. Zašto? Pa bila sam ljubomorna. Trebalo mi je vremena da se naviknem na novoga člana obitelji. Na Iskrin prvi rođendan Jasna je ispekla krasnu tortu, bubamaru. Izgledala je tako dobro da sam skoro skočila na nju. Još sam uvijek bila ljubomorna na Iskru, ali sam s vremenom shvatila da ona uopće nije loša djevojčica. Ni sama ne znam zašto sam na nju i dalje režala. Zbog toga su me Zoran i Jasna htjeli prodati, ali su se predomislili. Iskra i ja sve smo se bolje slagale.

A onda je došao najtužniji dan u mojoj životu. Jasna i Zoran su se rastali. Iskra i ja selile smo se od jednoga do drugoga. S vremenom smo vidjele da su i Zoran i Jasna sretni, pa smo se i mi bolje osjećale. I život mi je iz dana u dan sve ljepši.

Marko Tomašević: **Obitelj M**

U jednoj kući, u Pasarićevoj ulici broj 12 živi obitelj **M**.
Moglo bi se pomisliti da je to neka neobična i tajanstvena obitelj. Ali nije.
U kući živi **Mala** obitelj Tomašević. Nije **M** samo zato što je **Mala**. To je obitelj **M** zato što su svi njezini članovi na slovo **M**. Ja se zovem **Marko**, mama se zove **Maja**, a tata **Mario**.
Koliko samo **M**-ova u našoj kući! **Mama**, **Mala**, **Marko**, **Maja**, **Mario**. Ima još. Ja, **Marko**, volim jesti **Meso**. Opet **M**. Želim dobiti zekana jer je **Mekan**, a nazvao bih ga **Mucko Mali**.
U mojoj je obitelji slovo **M** na svakom koraku i zato smo mi **obitelj M**.

Rino Deletis: **Tri lude noći**

Jednoga ljeta dječak Mark otišao je na ljetovanje baki i djedu. Nešto se čudno počelo događati.

Prve noći Mark dobio je pismo, a u njemu je pisalo: „Otiđi do mora, pljesni dva puta i skoči u vodu!“ Mark je bio zbumen, ali učinio je točno onako kako je pisalo u pismu. Otiđe do mora, dva puta pljesne rukama i skoči u vodu. Čim je skočio, našao se usred ogromnoga tuluma. Tamo su bile ribe koje su pričale, a Mark je mogao disati pod vodom. Tulum je trajao oko dva sata. Bilo je ludo i nezaboravno.

Došla je druga noć. Stiglo je opet pismo u kojemu je ovaj put pisalo: „Obuci se kao vilenjak!“ Mark to i učini i istoga trena nađe se u nekakvoj špilji. Tu ga dočeka jedan vilenjak koji mu je rekao: „Ako želiš doći do portala koji vodi do svijeta slatkiša, moraš pogoditi koji je vilenjakov najdraži slatkiš.“ Mark je uzviknuo: „To je čokoladni keks!“ Bio je to točan odgovor i Mark je mogao ući u svijet slatkiša. Toliko se najeo da mu je postalo loše pa se brzo vratio kući.

Treće noći nije bilo pisma, ali mu je došao tata i rekao: „Ova pisma u našoj su se obitelji dobivala kroz naraštaje. I ja sam ih dobio kad sam bio mali. Ne zna se kad je i zašto sve počelo, ali znam da su se svi, koji su dobili pisma, super zabavili!“

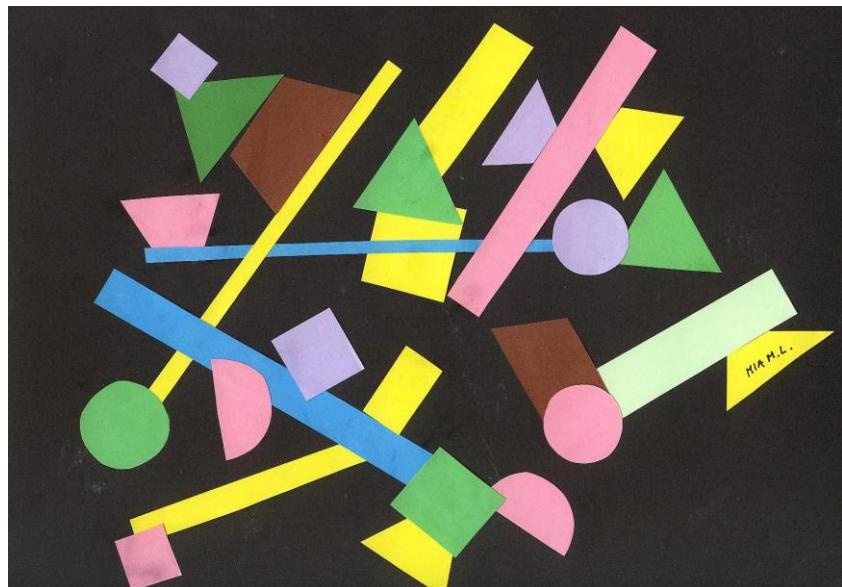
Mia Matijašić Lužanin: **Duh u razredu**

Jednoga dana učenici su čitali naizgled običnu priču. Ali u toj priči bila je jedna čarolija. Zvučala je ovako: „Ibra Libra Duhibra.“

Od toga dana počele su se događati čudne stvari. Nestajale su stvari ili su bile na drugom mjestu. Na primjer, stavila bih guminicu ispod klupa, a sljedećeg dana našla bih je ispod klupe svoje najdraže priateljice. To se događalo i drugima pa smo se svi međusobno posvađali. Čak i ja koja ne volim svađe. A bilo mi je i čudno jer mi moja priateljica nikada ne bi to napravila.

Razmišljala sam o tome što se zapravo događa i palo mi je na pamet da netko vjerojatno noću ulazi u razred i premješta stvari. Odlučila sam vidjeti što se događa noću. Ali kako? Odlučila sam da će jedne noći ostati u razredu i čekati. Kad sam skupila hrabrost, ostala sam u razredu, gledala, gledala, čekala, čekala... i dočekala. U razred se ušuljao maleni duh i počeo se igrati pernicama i olovkama. Kad je htio vratiti stvari na svoje mjesto, nije znao gdje je što bilo. Bio je to dobri duh koji nije htio ostaviti razred u neredu pa je sve pospremio, ali stvari su se našle na krivim mjestima što je ujutro kod učenika izazvalo kaos.

Ja sam shvatila da duh nije imao zle namjere, samo je bio zaigran i zaboravan. Zato me veseli kad se stvari nađu pod tuđom klurom jer tada znam da nas dobri mali duh još uvijek posjeće.

Vanja Francetić: **Crveni ocean**

Iza sedam mora i sedam gora stoji jedan ocean, Crveni ocean. Crven je zbog toga što u njemu živi najcrvenija riba na svijetu.

U njemu ima mnogo riba, čak i raža, koralja, meduza, psina...ali sve je crveno. Tamo žive mnogi građani, morski građani. Njihov grad zove se Crveni Koralj. U njemu je sedam koralja koji predstavljaju 7 stavova: ljubav, volju, upornost, uspjeh, kreativnost, strah i tugu.

Taj grad još i dan danas stoji na svojim čvrstim temeljima i podsjeća ljude da ove stavove upotrebljavaju zauvijek.

Ema Svečnjak: Žabac u Londonu

Jedan je Žabac htio studirati u Londonu. Nabrzinu se spremio i odjurio u zračnu luku. Sjeo je u avion i tek tada se sjetio da nema nikakav plan i da ne zna što ga čeka. A bilo ga je i sram jer je jedini žabac koji leti u London.

Kad je stigao u London i prošao carinsku kontrolu, sjeo je na kofer i rasplakao se. Opazila ga je jedna djevojčica i upitala ga zašto plače. Žabac joj je ispričao što mu se dogodilo. Djevojčica se sažalila i odlučila pomoći Žapcu. Pomogla mu je pronaći smještaj, a zatim su otišli u školu za frizere. Žabac je, naime, htio postati frizer. Bio je zadovoljan i zahvalio je djevojčici koja mu se jako svidjela.

Jednoga dana ugledao je svoju prijateljicu kako šeće gradom i drži se za ruke s jednim mladićem. Žabac se silno rastužio. Ostao je bez ikoga u stranom gradu. Sjetio se doma i obitelji. Brzo je spakirao stvari i odjurio na prvi avion koji je letio u Zagreb.

Čim je sletio, požurio je kući. A kad tamo! Svi na okupu, mama, tata, baka, djed, sestre, braća... i jedna velika torta. Žabac je zaboravio da mu je baš taj dan rođendan.

Bio je to njegov najveseliji rođendan jer se vratio u svoj dom i među one koji ga vole.

Antonija Pelegrin: **Mala Sirena i gusari**

Jednoga dana Mala Sirena uživala je kupajući se u moru u lijepoj uvali. Bila je sama i veselila se lijepome sunčanom danu.

Iznenada je u daljini ugledala brod s crnom zastavom na jarbolu. Bili su to gusari. Mala Sirena jako se uplašila. Znala je da su gusari zli. Baka joj je uvijek govorila da se mora čuvati zločestih ljudi. Zato je brzo zaronila i pobegla u dubinu oceana.

U oceanu je bilo mnogo šarenih riba, spužvi, školjaka, koralja... Mala Sirena nije primjećivala svu tu ljepotu. Jurila je prema kući. Bila je jako sretna kad je stigla svojoj obitelji.

Gregor Peček: **Vremenski stroj**

Petar je posjetio Tehnički muzej. Tamo je vidio izložen vremeplov. Nije odolio želji i sjeo je u njega. Vremenska kazaljka bila je namještena unatrag. Pokrenuo je ručicu i vremeplov se zavrtio.

Petar je na trenutak zatvorio oči i našao se u svijetu dinosaura. Pogledao je oko sebe i zapitao se zašto je sve tako veliko. Neki mu glas odgovori: „Zato što si u dobu dinosaure.“ Petar se sav naježio kad je ugledao ogromnu zvijer kako mu se prikrada. Odjednom se pojавio neki čovjek i otjerao divovskoga dinosaure nekom čudnom spravicom. Petar mu zahvali i ispriča kako je ovamo dospio. Neznanac ispriča Petru kako je on stigao iz budućnosti te da je ovdje već dvije godine. I on je stigao vremeplovom, samo je njegov vremeplov bio puno bolji od Petrova. Ipak je on čovjek iz budućnosti. Dugo su razgovarali jer je Petra mnogo toga zanimalo.

Na koncu su sjeli svaki u svoj vremeplov i uputili se kući. Petar se vratio u sadašnjost, a njegov novi prijatelj u budućnost.

Nakon nekog vremena začuo se smijeh i toptanje nožica po stubama. Hoćko i Noćko su se trgnuli iz sna. U prvi mah nisu znali što se događa i gdje se uopće nalaze. Ali brzo su se pribrali, nabrzinu pokupili razbacane papire i potrčali kroz hodnik u pokrajnu sobu, iz nje kroz ključanicu na vanjske stube, sa stuba na krović, a s krovića na trešnju čija se krošnja nadvila tako da su se mogli hitro sakriti u rascvale grane. Srce im je tuklo kao ludo. Umalo da ih pridošlice nisu vidjele!

Kad su se malo smirili, počeli su osjećati miris trešnjinih cvjetova, začuli su cvrkut ptica i preplavila ih je radost kakvu još nikada nisu osjetili. Bila je to radost čuvana negdje u njima, a naslijedena od davnih predaka koji su živjeli u trešnjevačkim vrtovima.

Čekajući noć, promatrali su mnoštvo djevojčica i dječaka koji su ulazili u zgradu. Još nikad nisu čuli tako zvonki smijeh. Kako i bi. Oni su još uvijek živjeli u tišini krošanja, u svom malom tajnom svijetu u koji su ulazili samo rijetki koji znaju čuvati tajne. A takvih je svakim danom sve manje.

A kad je pala noć i ulica utihnula, vratili su se u sobu, koju su djeca zvala učionicom (sigurno zato što se u njoj uči), uredno prepisali sve lijepе priče, zapisali što su vidjeli i čuli i tiho se išuljali na mračnu ulicu.

Hoćko i Noćko su krenuli kući, sretni što će svojim obiteljima moći reći da carolija na Trešnjevcu još traje i da ju čuvaju djeca iz neobične zgrade s ružičastim tornjem.

Niz mračnu ulicu su otišla dva sretna stvorenja. Pola metra visoki, ružičaste, raskuštrane kose, velikih šiljastih ušiju, širom otvorenih očiju i zagrnuti svjetlo zelenim ogrtačem s ružičastim cvjetovima.

Izdavač:
Osnovna Montessori škola barunice Dedee Vranyczany

Za izdavača:
Narcisa Buczynski

Likovni radovi nastali na satu likovne kulture u razredu učiteljice Zrinke Rozinger

Literarni radovi nastali na radionici u školskoj knjižnici pod vodstvom knjižničarke Duške Jurdana

Autorica teksta o Hoćku i Noćku:
Duška Jurdana

Crtач Hoćka i Noćka:
Vanja Francetić

Uredništvo:
Zrinka Rozinger
Iva Pasarić
Duška Jurdana

Lektorirala:
Ana Mihaljević

Grafički obradili:
Matija Šipek
Luka Vuković

ZAGREB, LIPANJ 2013.

Za ovu knjižicu zaslužni su učenici 3. razreda Osnovne Montessori škole barunice Dedee Vranyaczany i njihova učiteljica Zrinka. Prva generacija učiteljice Zrinke. I sve sami draguljčići. Kad bi netko pitao tko je u razredu najbolji, ni učiteljica ne bi znala odgovoriti. Svaki od učenika je dragi kamen koji ona na najbolji način brusi. I iz razreda u razred su sve blistaviji. Svaki sjaji svojim sjajem. Svaki od njih pun pozitivne energije koju širi oko sebe. Hoćko i Noćko nisu zalutali u učionicu 3. razreda. Privuklo ih je nešto baš tim vratima iza kojih svaki dan struji dobrota, radost, radost i suošjećanje. Privuklo ih je ono što su tražili u staroj domovini svojih predaka.